

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1184/2014
10.12.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног М.В. и др, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. У.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 7К 520/10 од 28.08.2013. године и Вишег суда у Краљеву Кж 77/14 од 11.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. У.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 7К 520/10 од 28.08.2013. године и Вишег суда у Краљеву Кж 77/14 од 11.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 7К 520/10 од 28.08.2013. године, између осталих окривљени М.В. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци која се казна неће извршити уколико у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а у случају опозивања условне осуде окривљеном ће се у утврђену казну затвора урачунати време проведено у притвору почев од 11.12.2007. до 14.12.2007. године.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу о коме ће бити одлучено посебним решењем и на име паушала износ од 5.000,00 динара које је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а оштећени Д.Т. је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 77/14 од 11.03.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.В. и његовог браниоца адвоката

М.Ч., а пресуда Основног суда у Краљеву 7К 520/10 од 28.08.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.В., адв. У.М., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка из члана 23. и члана 419. став 2. Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. У.М. је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5.), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.В. истиче да је доношењем првостепене пресуде учињена повреда из члана 23. Законика о кривичном поступку, јер је пресуду донео непостојећи суд, тако што је поступак водио Основни суд у Краљеву а пресуду донео Општински суд у Краљеву који у то време није постојао, као и да је правноснажним пресудама учињена и повреда из члана 419. став 2. Законика о кривичном поступку, јер је суд био дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице, из чега произилази да у суштини правноснажне пресуде оспорава због утврђеног чињеничног стања и указује на погрешну оцену доказа.

Према изложеном бранилац окривљеног М.В., поднео је захтев за заштиту законитости против означених правноснажних пресуда по основу повреде из кривичног поступка из члана 23. и 419. став 2. Законика о кривичном поступку, то јест из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП па не представљају дозвољен законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца, па је Врховни

касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. У.М. оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења тако што је на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.